

Sygn. akt X Ga 370/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący – SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r.

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej w Ł.**

przeciwko (...) **Centrum Medycznemu Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.**

o zapłatę w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 22 sierpnia 2014 r,

sygn. akt VII GC 2064/13

1) zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 2) o tyle, że odsetki ustawowe od kwot 2 900 zł (dwa tysiące dziewięćset złotych) i 2 416,63 zł (dwa tysiące czterysta szesnaście 63/100 złotych) zasądza od 18 lutego 2013 r,

b) w punkcie 4) w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 280 zł (tysiąc dwieście osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów procesu;

2) w pozostałej części oddala apelację,

3) zasądza od powódki na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego za II instancję w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 370/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 22 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach:

1. zasądził od pozwanej (...) Centrum Medyczne Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwotę 275,43 zł z odsetkami ustawowymi od 2 marca 2013 roku;

2. zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwot:

- 2 900,00 zł od 20 lutego 2013 roku do 21 lutego 2013 roku;

- 2 416,63 zł od 20 lutego 2013 roku do 1 marca 2013 roku;

3. umorzył postępowanie co do kwoty 5 316,63 zł;
4. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
5. zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pozwie powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 5 592,06 zł z ustawowymi odsetkami od wytoczenia powództwa, a pismem z 27 września 2013 roku zmieniła żądanie w ten sposób, że domagała się kwoty 275,43 zł z odsetkami ustawowymi oraz odsetek ustawowych od kwot 5 592,06 i 3.175,43. W pozostałym zakresie cofnęła pozew bez zrzeczenia się roszczenia.

Sąd I instancji oparł swe rozstrzygnięcie na przepisach art. 355 kpc, 63§1 kc, 885 kc, 481 kc, zważając, że powódka jako poręczyciel uiściła na rzecz wierzycieli pozwanej jej wymagalne zobowiązania. Wynika to z potwierdzeń przelewów oraz zestawień zapłaconych wierzytelności. Na skutek wstąpienia w prawa zaspokojonego wierzyciela powódka nabyła prawo do żądania od pozwanego dalszych odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w zapłacie zobowiązania.

Żądanie odsetek za zamknięty okres w kwocie 275,43 zł było zasadne. Sąd od tej kwoty zasądził odsetki od 2 marca 2013 roku – zgodnie z żądaniem powódki zawartym w piśmie z dnia 27 września 2013 r.

W punkcie drugim wyroku Sąd zasądził także odsetki od kwoty 2 900 zł od dnia wytoczenia powództwa, czyli od 20 lutego 2013 r. do dnia wpływu środków pieniężnych do powódki, czyli do dnia 21 lutego 2013 roku oraz odsetki od kwoty 2 416,63 zł od dnia wytoczenia powództwa, czyli od 20 lutego 2013 r. do dnia wpływu środków pieniężnych do powódki, czyli do dnia 1 marca 2013 r.

Żądanie odsetek od kwot 5.592,06 i 3.175,43 (w piśmie powódki z 27 września 2013 r.) było nieuzasadnione, gdyż kwoty te zostały już uwzględnione w punkcie pierwszym i drugim wyroku, dlatego też oddalono powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100 kpc, albowiem pozwana uległa żądaniu pozwu jedynie w 5%. Pozwana uiściła należność główną 13 lutego 2013 r, a zatem przed datą złożenia pozwu 20 lutego 2013 r, dlatego też Sąd uznał, że stroną przegrywającą jest powódka.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, zaskarżając go w punktach 2,4 i 5. Zarzuciła wyrokowi naruszenie prawa:

- procesowego, tj. art.233§1 kpc i 316§1 kpc poprzez dokonanie błędnych ustaleń i wewnętrzną sprzeczność poprzez oddalenie żądania odsetek od kwot 5 592,06 zł i 3 175,43 zł w sytuacji, gdy jak wynika z uzasadnienia te roszczenia odsetkowe zostały uwzględnione; błędne przyjęcie, że pozew został złożony 20 lutego 2013 r, zamiast 18 lutego 2013 r; błędne przyjęcie dat otrzymania przez powódkę od dostawców zwrotów spłaconych przez siebie zobowiązań, co miało wpływ na określenie należności odsetkowych;

- materialnego, tj. art.452 kc przez przyjęcie, że spłata nastąpiła przed wytoczeniem powództwa.

Powódka domagała się:

- zmiany pkt 2. wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej odsetek ustawowych od kwoty 5 592,06 zł od dnia wytoczenia powództwa do 21 lutego 2013 r. i od kwoty 3 175,43 zł od 22 lutego 2013 r. do 1 marca 2013 r,

- zmianę pkt 5. wyroku przez zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania w I instancji,

- uchylenie pkt 4. wyroku,
- zasądzenie od pozwanej kosztów procesu za II instancję.

W uzasadnieniu apelacji powódka przytoczyła argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, podtrzymując stanowisko prezentowane przed Sądem I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 kpc, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja okazała się zasadna w części, w jakiej zarzuca błędne przyjęcie przez Sąd I instancji daty złożenia pozwu. Jak wynika z pieczęci na stronie 1 pozwu, został on nadany w Urzędzie Poczтовым 18 lutego 2013 r, stąd w oparciu o przepis art. 165§2 kpc tę datę należy uznać za dzień złożenia pozwu, a tym samym odsetki od kwot określonych w punkcie 2. wyroku powinny biec od 18 lutego 2013 r. do – kolejno: 21 lutego 2013 r. (od 2 900 zł) i 1 marca 2013 r. (od 2 416,63 zł).

Za słuszny uznać też należy zarzut niewłaściwego orzeczenia o obowiązku ponoszenia kosztów procesu. Zdaniem Sądu Okręgowego podstawę orzeczenia

w tym zakresie stanowi przepis art. 98 kpc, a pozwaną należy uznać za przegrywającą proces, skoro powódka złożyła pozew przed uzyskaniem zaspokojenia jej wierzytelności, co nastąpiło – jak oznacza to Sąd I instancji -

w dniach, kiedy wpłynęły na jej konto należności od dostawców pozwanej: (...) S.A.

i (...) S.A. Wbrew zarzutom pozwanej, powódka wykazała daty wpływu tych środków potwierdzeniami transakcji (k.178, 179 akt). Na przyznane powódce koszty procesu przed Sądem I instancji składają się: wynagrodzenie pełnomocnika i opłata od pozwu (70 zł).

W powyższym zakresie wyrok podlegał zatem zmianie na podstawie art. 386§1 kpc.

W pozostałej natomiast części apelacja nie mogła odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada

prawu, oparty został o prawidłowe ustalenia stanu faktycznego i właściwie na tej podstawie wyciągnięte wnioski.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 kpc. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925). Skarżąca w żaden sposób w apelacji nie wykazała, ani nawet nie wskazała, na czym polega zarzucany Sądowi błąd w orzeczeniu zawartym w punkcie 2. wyroku.

Skoro orzeczenie Sądu zawarte w punkcie 2. odbiega od żądania zgłoszonego w piśmie powódki z 27 września 2013 r, zasadnym było orzeczenie o oddaleniu powództwa w pozostałym zakresie.

Z tych względów Sąd Okręgowy na mocy art.385 kpc oddalił apelację w zakresie, w jakim nie została ona uwzględniona.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.98 kpc w zw. z §6 pkt 1 i §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, nakładając na powódkę obowiązek zwrotu kosztów pozwanej, gdyż to ona przegrała sprawę w postępowaniu odwoławczym w zakresie, jaki wchodził w wartość przedmiotu zaskarżenia.

SSO Iwona Wańczura